నేనేం చేశాను?

నాకు సంఘంలోంచి వెలి. చర్చింలోంచి వెలి; నా తలిదండ్రులూ, బంధువులూ దగ్గరికి రానీరు; స్నేహితులు మొహాలు తప్పించేశారు. నేను పాపాత్మురాల్ని; నా బుద్ధి స్వతహా పాపపుబుద్ధి, తలిదండ్రులూ, బోధకులు, భర్త, దేవుడు; యేసుక్రీస్తు, అంతరాత్మ, దేవదూతలు అంతరూ వొద్దని నాకు బోధిస్తూ వున్నా, కావలసి పట్టుపట్టి, పెడబుద్ధితో, దుర్నీతి మార్గంలో ప్రవేశించానని పుణ్యాత్ముల వుద్దేశ్యం జరిగిందేమిటో చెప్పనా?

నేను చిన్నప్పుడే కొన్ని సంగతులు నేర్చుకున్నా. మొగపిల్లలకీ, ఆడపిల్లలకీ సృష్టి భేదం కంటే సంఘంలో యెక్కువ భేదం. మొగపిల్లలు చేసిన పనులు అనేకం ఆడపిల్లలకి పనికిరావు. ఒకరితో ఒకరు చనువుగా వుండకూడదు. కొన్నాళ్ళకి ఇంకో సంగతి తెలిసింది. మొగజాతికీ ఆడజాతికీ ప్రబలమైన విరోధం. పిల్లులూ, యెలకలూ ఎట్లానో అట్లాను. పిల్లి యెలిక దగ్గిరికి వెళ్ళినా యెలుకకే హాని. యెలిక పిల్లి దగ్గిరికెళ్ళినా యెలిక్కే హాని. మొగజాతితో స్నేహము చేసినా, లేక మొగజాతి చేసే పనులు చేసినా, ఆ ఆడదాన్ని మొగజాతీ వెళ్ళకొడుతుంది. ఆడజాతీ వెళ్ళకొడుతుంది. మొగజాతి ఆడజాతిని యెప్పుడూ తరుముతుంది. కొందరు తరమని మొగ వాళ్ళుండవొచ్చు అది సక్రుత్తు. యెలికని పట్టలేని పనికిమాలిన పిల్లి వున్నట్టే. అట్లాంటి మంచి మొగమనిషిని కూడా దగ్గిర చేరనియ్యకూడదు. యే నిమిషాన యేం బుద్ధి పుట్టుతుందో? అదిగాక దొంగ పిల్లులంటూ వుంటాయి. రుద్రాక్ష పిల్లులూ, మడిబట్టల పిల్లులూ, సన్యాసి పిల్లులూ మొదలయినవి. మొగజాతి తరుముతో వుంటే, ఆడజాతి తెరచాటున, కిటికీలు మూసిన బళ్ళలోనూ, తండ్రుల వెనకాలా దాక్కోవలసిందే! కాని "మీ భయం నాకేమిటనకూడదు. భయపడ్డట్టు పడి, ముసిముసి నవ్వులు నవ్వి, సిగ్గుచూపి, ఒక వోరచూపు వొదిలేసి "నేనట్టాంటిదాన్ని కాదు", "మా వాళ్ళతో చెపుతా భద్రం", "నువ్వు అన్నవంటివాడవు" అని తప్పుకోవాలి. "మొగవాళ్ళ అవసరం నాకు లేదు. నా తోవ నాది వాళ్ళతో నాకేం పని" అనకూడదు ఆడది. "మొగాళ్ళు నాకు కావాలి. వాళ్ళు లేకపోతే యెట్లా? నేను నిలవలేను. వాళ్ళు నాకవసరం" అని అనకూడదు. అది ఒక ప్రబంధ స్త్రీలకే తగింది, మొగాళ్ళు అక్కర్లేదనడం తప్పే. కావాలనడం తప్పే. మొగవాడంటే యెరగనట్టు దాక్కుంటో, సిగ్గుపడుతో, యేడుస్తో మొగాడిచేత బలవంతం చేయించుకోవడం మర్యాద. మొగాడికి చిక్కనూ కూడదు. చివరికి చిక్కనూ చిక్కాలి అదే వేట సరదా.

ఒకటే సాధనం; ఒకటే ముక్తి; పెళ్ళి. ఆడదెందుకు పుట్టింది? పెళ్ళికి. పిల్లల్ని కనడానికి. వాళ్ళని పెంచడానికి, తరవాత వాళ్ళకి పెళ్ళిళ్ళు చెయ్యడానికి. మొగాళ్ళు అనేక పనులకి పుడతారు - వుద్యోగాలు చెయ్యడానికీ పొలాలు దున్నడానికీ; విద్వాంసులు కావడానికీ.

ఆడది మాత్రం ఒకటే పనికి. ఆ పనికి సంబంధించిన వాటికీ. ఆవులు పాలిచ్చేందుకు, యింకెందుకు? మా క్రైస్తువుల్లో వుద్యోగాలు చేసే ఆడవాళ్ళున్నారు. అదీ సంసారం కోసమే. అంతే. పెళ్ళి చేసుకోని ఆడది విచిత్రమైన మనిషి. అనుమానపడవలసిన విషయమే. యెంత మంచిదైనా పెళ్ళంటే ఒక మొగాడు తనని బలవంతం చెయ్యడానికి వొప్పుకోడం. ఒక్కడే. యెక్కువ కూడదు. ఆ ఒక్కడూ యావజ్జీవం వుంటాడు. మార్చుకోడానికి వీల్లేదు. బావుండలేదనకూడదు. బావుండకపోయినా బావున్నట్టే నటించాలి. బావుండలేదని మనసులో కూడా అనుకోకూడదు. బజారులో మిటాయి కొన్నట్టే. ఈ మితాయిముందు రుచి చూచి కొనకూడదు. కొంచెంగా వాసన చూడొచ్చు. లేకపోతే యితరులు వాసన చూచి బావుందని చెపితే నమ్మాలి. హిందువుల్లో ఆచారమదీ. దుకాణం దగ్గిరికే పోనీరు, మహమ్మదీయులలో. దూరాన్నించన్నా చూడనీరు. కొన్న తరవాత మిటాయి తినాలి. తినితీరాలి, అంతా మింగాలి. ప్రతిరోజూ మింగాలి. లేకపోతే భార్యంటే యేమిటి. 'లా', సంఘం అన్నీ మీద విరుచుకు పడతాయి. ఒక్కసారి మిఠాయి కొన్న తరవాత యింక తలెత్తి, దుకాణాలవంక చూడకూడదు. తన పొట్లం వరకే వుండాలి కళ్ళు. దుకాణంవాళ్ళు పిలిచినా కళ్లెత్తకూడదు. వాళ్ళు మంచి దీపాలు వెలిగించి, అద్దాలుపెట్టి చూడమంటారు. కొత్త మిఠాయి చేశామంటారు. కాని పొట్లం వంకే చూడాలి. యింకోళ్ళ చేతుల్లో మిఠాయి కాశించకూడదు. "నాదీ మంచిదే" అనాలి. వాళ్ళెవరన్నా రుచి చూస్తామంటే యియ్యకూడదు. లాక్కుంటే పోట్లాడాలి ఇదీ పెళ్ళి.

నేను బళ్ళో చదువుకునేదాన్ని. నాకు పన్నెండేళ్ళప్పుడు ఒక సంగతి జరిగింది. నాకో లెక్క రాకపోతే, మా వీధిలో వున్న వొక అబ్బాయి దగ్గిరకెళ్ళి చెప్పించుకున్నాను. అది మా నాన్న చూసి, "అక్కడికెందు కెళ్ళావు. తోటిపిల్ల రాజమ్మ దగ్గిర నేర్చు కోలేకపోయినావా" అని కోప్పడ్డాడు. ఆ అమ్మాయి యిల్లు దూరం. అదిగాక ఆ పిల్లకీ నాకూ పోట్లాట. ఆ కారణం మా నాన్నకి నచ్చింది కాదు. "మొగాళ్ళతో నీకేం పని, యీసారి వెడితే వీపు చీలుస్తా" నన్నాడు.

యింకోరోజు మా టీచరు నాతో మాట్లాడుతో కొంత దూరమొచ్చాడు. మా ఇద్దరి వెనకాలా ఇంకో స్కూలు పిల్లలు యేమిటో కేకలేశారు. అది అమ్మతో యెవరో చెప్పారు. నన్ను కొట్టింది. నాన్నతో చెపుతానంది. వొద్దని బతిమాలుకున్నా, కాని నేను చేసిన తప్పేమిటో నా కర్థం కాలా.

ఇంకోసారి క్రిస్టమస్ వనభోజనానికెళ్ళాం. పిల్లలం చాలామందిమి ఆడుకుంటు -న్నాము. ఒక కుర్రాడు, పదిహేనేళ్ళ బండ వొచ్చి ఒక చిన్న అమ్మాయి బొంగరం లాక్కుని తిప్పడం మొదలుపెట్టాడు. ఆ పిల్ల యేడ్చింది. ఆ మొద్దు పరధ్యానంగా వున్నప్పుడా బొంగరం లాక్కున్నాను. వాడు నాతో కలియపడ్డాడు. బొంగరం పావళ్లో దాచేశాను. యిది మా పాస్టరుగారు చూసి నాన్నతో చెప్పారు. నాన్న రాత్రి నన్ను కొట్టాడు. యెవరికన్నా

సహాయం చేయడానికైనా సరే, మొగజాతితో పోట్లాడకూడదనుకున్నా. ఆ అబ్బాయినేం చేశారు నాతో కలియపడ్డందుకు? యేమీ అనలేదు, మొగమహారాజు అతనికేం?

ఇంకొకసారి నాకు పదమూడేళ్లున్నప్పుడు, పాస్టరుగారి అమ్మాయి రత్నమ్మకోసం వెళ్ళాను. ఆ అమ్మాయి లేదు. ఆమెకిచ్చిన ప్రయిజు పుస్తకాలు చూస్తో నుంచున్నా. పాస్టరుగారి మేనల్లుడు వచ్చి నన్ను పలకరించాడు. అతన్ని చూస్తే నాకిష్టమేకాని నా అనుభవం ప్రకారం, సిగ్గుతో మూలకు నక్కి, తప్పించుకోవడానికి తోవ వెతుకుతున్నా. అతను నన్ను పట్టుకుని ముద్దు పెట్టుకొన్నాడు. తప్పించుకుని పారిపోయి వొచ్చేశా. రత్నమ్మతో చెప్పా. నవ్వింది యేదో గొప్ప తప్పు చేశాడనీ, నాకు గొప్ప అపకారం జరిగిందనీ, అట్లాంటి విషయం దాచకూడదనీ, చర్చిలో బోధించిన విషయాలూ అవీ జ్ఞాపకం తెచ్చుకుని, చెపితే ఆ అమ్మాయి నవ్వింది. వాళ్ళ బావమీద పక్షపాతమనుకొని వెళ్ళి అమ్మతో చెప్పాను. అట్లాంటి సంగతి రత్నమ్మతో చెప్పినందుకు నన్ను చెడ్డ తిట్లన్నీ తిట్టింది. నాన్నతో చెప్పింది. నాన్న నన్ను కొట్టడానికి తాడు తీసుకొచ్చాడు. 'ఇట్లాంటి పనులు చేసి మా కపరిదిష్ట తీసుకొస్తావా? అందులోపాస్టరిగారింటో? ఆయనకి తెలిస్తే యింకేమన్నా వుందా? నీ మొహానికి పెళ్ళెట్టా అవుతుంది? అని వొకటే గోల, నేనేం చేశాను?

ఇట్లాంటి విషయాలు కొన్ని జరగడంతోటే, నాకు పెద్ద భయం పట్టుకుంది మొగాళ్ళంటే. వాళ్ళకి ఆడది చిక్కితే యేమన్నా చేస్తారు, చేశారని చెప్పకుండా. ఆడదానికే తిట్లూ, వెలీ, నోరు మూసుకుని వూరుకోడం మంచిది. మొగతత్వము చెడదు, పదహారు వన్నెల బంగారం. యేంచేసినా సరే, అది పవిత్రమే. 'యేదో చిన్నప్పుడు తిరిగాడు అయిపోయింది' అంటారు. కళ్ళు తెరచుకుని గొప్ప మతసంస్కర్తలు, నీతి బోధకులు, వాళ్ళని తమలోకి తీసుకుంటారు. తమ పిల్లల్నిస్తారు వాళ్ళు. ఆడదానికి అన్యాయం జరిగినా సరే, కొంచెం అనుమానం కలిగినా సరే. కొంచెంగా జాలిపడి, దాని కర్మమని వీలైతే, అదే చేసిందని, యిన్ని వేదాంతాలు చెప్పి దూరానుంచుతారు.

నాకు పదిహేడేళ్ళప్పుడు మేమున్న యింటిపక్కన వున్న వాళ్ళు వెళ్ళి యింకెవరో వొచ్చారు. మా భాగానికీ దానికీ మధ్య తలుపుంది. అది అటూ ఇటూ సాధారణంగా గొళ్ళెం వేసివుంటుంది. ఆ భాగంలో వున్న వాళ్ళు ఒక ముసలమ్మా, ఆమె మనుమడూ. వాడికి పద్దెనిమిదేళ్లు. చదువూ యేం లేదు. వాడో రౌడీ. రౌడీలతో స్నేహం. అతనూ మళ్ళీ క్రిస్టియన్లలో లెఖ్ఖే. నన్ను చూసినప్పటినుండి ఆ వెంకటస్వామికి నా మీదే కళ్లు. ఒకటి రెండుసార్లు వాళ్ళ గుమ్మంలో నుంచుని నన్ను రమ్మని చెయ్యి వూపాడు. అమ్మతో చెపితే బయట గుమ్మంలో యెందుకు నుంచున్నావని చివాట్లేసింది.

ఒకరోజు ఆదివారం నాకు తలనొప్పిగా వుండి గుడికి వెళ్ళలేదు. వొంటరిగా ఇంటోపడుకునివున్నా. మా యింటికి పక్కభాగానికి మధ్య వున్న తలుపు యెవరో వూయించనట్టు చప్పుడయింది. యేమిటా అని లేవబోతూ వుంటే వెంకటస్వామి వొచ్చాడు. రాత్రి యేడవుతుంది. దీపమన్నా లేదు. లేచి వెళ్ళబోయినా అడ్డమొచ్చాడు.

యిక్కడి కెందుకొచ్చావు అన్నా.

"నువ్వేగా రమ్మన్నావు. ఆ గడియ తీసిందెవరు?"

'ఛా! నేను కాదు పో, అరుస్తా."

"భయమేం? దగ్గిరెవరూ లేరు, వున్నా రానీ. నన్నెందుకు రమ్మన్నావో కనుక్కుంటారు" అన్నాడు.

వుత్త బెదిరింపులని తెలుసు. అరిస్తే యెవరన్నా వొచ్చి రక్షించేవారే కాని యే మొచ్చినా ఆడదానికే గాని మొగాడికి యేం పరవాలేదని తెలుసుగా? నేను రమ్మన్నాననే అనుకుంటారు అందరూ. ఒక్కరూ నా పక్షముండరు. మా నాన్న చేతుల్లో దెబ్బలు. మాట్లాడకుండా వొణుకుతో నుంచున్నా. నన్ను కావలించుకుని లాక్కెళ్ళి మంచంమీద పడేశాడు.

* * *

నాన్నా వాళ్ళూ రాత్రి యెనిమిది కొచ్చేటప్పటికి, యేమీ జరగనట్టు మూలుగుతో పడుకున్నా. అన్నానికన్నా లేవలేదు. నా మొహం చూస్తే జరిగిందంతా కనుక్కుంటారని భయం. తెల్లవారిలేచి నేనేమన్నారూపం మారానేమోనని అద్దంలో చూచుకున్నా. అయిదారు రోజులదాకా భయం వొదల్లేదు. యింక వెంకటస్వామి బానిసనైనా. అతను యేం చెపితే అది చేసితీరాలి. అయినా యెప్పుడో వొకప్పుడు కనపడి, స్థలమూ కాలమూ చెప్పి రమ్మనేవాడు. వెళ్ళి తీరాలి. ఆ తలుపు గడియ బిగించా. వూపినా, రాకండా- అయినా నాచేత తీయించి, మా వాళ్ళందరూ పడుకుని వుండగానే రెండు మూడు సార్లొచ్చాడు. అతనికేం కనుక్కొంటే, నేనే గడియతీసి తనని పిలిచానంటాడు. మొగాడికేం? అతనికి తినడానికి, నాకింటో యేం పెట్టినా, దాచి, తీసికెళ్ళి యియ్యాలి. డబ్బులు దొంగిలించి తీసుకుపోవాలి. మాట్లాడితే అంతా చెప్పేస్తానంటాడు. నేనబద్ధమంటే నమ్ముతారా? అబద్ధమన్నా, నన్ను పరీక్షచేసి కనుక్కోగలరని నాకు భయముండేది. నాకేం తెలుసు యీ సంగతులు? నాతో మాట్లాడిందెవరు? మొగాడి సంగతెత్తితే తన్నేవారే గాని, యింకేమన్నా నాకు చెప్పిన వారున్నారా? కోపమొస్తే వినరాని బూతులన్నీ మాట్లాడేవాడు నాన్న నా ముందే. పోనీ మీ విషయాలు నాతో విప్పి చెప్పి వుండకూడదూ? వెంటకస్వామినీ, అతని మురికితనాన్నీ, మోటుతనాన్నీ చూస్తే నాకు రోత. కాని అన్నీ సహించేదాన్ని-ఒకరోజు రాత్రి తాటితోపులోకి రమ్మన్నాడు. యెవరో స్నేహితుల్ని తీసుకొచ్చాడు. కాళ్ళమీద పడి యేడ్చా.

అంతా అమ్మతో చెప్పేద్దామనిపించేది. కాని చెపితే చంపేసి, ఇంటోంచి, వెళ్లకొడతారని భయం వేసేది. దానికంటే యీ వెంకటస్వామితో యిబ్బందులే నయం. అతి నీచమయిపోయింది. నా బతుకు. నేను నాదాన్నికాదు. దొంగచూపు, దొంగచాష్టలు, దొంగమాటలు.

చివరికోరోజు తెలిసిపోయింది. వెంకటస్వామి నన్ను బలవంతంగా స్వాధీనం చేసుకుంటో వుంటే అమ్మ వొచ్చింది. వున్నదాన్ని వున్నట్టు వొదిలి అతను పారిపోయినాడు, నేనెట్లాంటి స్థితిలో వున్నానో చెప్పలేను. ఒక్కనిమిషం వ్యవధి యివ్వకండా అమ్మ నా మీద విరుచుకుపడ్డది. యేమిటని అడగలేదు; మాట్లాడలేదు. మళ్ళీ అరవదు, యిదివరకు మల్లే. యెవరన్నా వింటారని భయం. రహస్యంగా బిగించి, బిగించి తిడుతో, నన్ను కొట్టింది. జుట్టు పీకింది. గుద్దింది. గొంతు పిసికింది. వొదిలేసి యాడవడం మొదలు పెట్టింది. నాన్న సంగతి తలుచుకుని ప్రాణాల్లో ప్రాణాలు లేకండా వొణుకుతున్నా. వొచ్చాడు. పరిగెత్తికెళ్ళి చెప్పింది. తలుపు మూసేసి, కర్ర తీసుకుని వొచ్చి దాంతో బాదాడు. నెత్తి పగిలి రక్తం కారుతోంది, వొదల్లా బిగ్గిరిగా యేడ్చా. నోరు మూసి, గిల్లాడు.

యిన్ని దెబ్బలుతిన్నా, వెంకటస్వామి వొదిలిపోయినాడనే సంతోషము నా హృదయంలో పొంగిపోతోంది. యింక వాణ్ణి మా నాన్న బతకనిస్తాడా? కాని మర్నాడు యేం జరగనట్లు వూరుకున్నారు, వాళ్ళ వాళ్ళతో చెప్పలేదు. వాణ్ణి యేమనలేదు. యీసారి వెంకటస్వామి వస్తే మాత్రం చెప్పమన్నాడు. ఒకసారి వొచ్చాడు. యింటో యేవరూ లేరు. యింకోకసారి నాన్న దాక్కుని నేను ఒంటరిగా వున్నట్టు వుంచాడు. వెంకటస్వామి రాగానే, పట్టుకుని, కొట్టడానికి కర్రెత్తాడు.

"వంటిమీద దెబ్బపడనీ చెపుతా. నేను మంచివాణ్ణి కాన"న్నాడు.

"యేం చేస్తావు?"

"యీ సంగతంతా బయట పెట్టేస్తా."

"పెట్టు. నిన్ను నమ్మేదెవరు? పోలీసుల కప్పచెపుతా."

"నమ్మరూ? యీ చీటి చూడండి. తనని యేం చెయ్యొద్దని బతిమాలుతో రాసింది."

నాన్న ఆ చీటీ చూసి చింపేశాడు. వెంకటస్వామి నవ్వాడు. అట్లాంటివతని దగ్గిర యింకో యాభై వున్నాయి.

"రాశావా?" అని అడిగాడు నాన్న.

"అవున"న్నా.

"మరి నేనేం యెరగగని అబద్ధపు కూతలెందుకు కూశావని" జుట్టు పట్టుకున్నాడు. వెంకటస్వామినేం చెయ్యలేక. నా మీద ఆ కోపం చూపించాడు. నేలకేసి కొట్టాడు. పాపం. పశువు. వెంకటస్వామి హృదయం మెత్తపడ్డది నాన్నని పట్టుకుని నెట్టేశాడు.

"ఆ అమ్మాయినట్లా కొడితే, నేనూరుకోను. మీ ఇంటో నుంచి లేవ తీసుకుపోతా?" అన్నాడు. నాన్న నోరు వెళ్ళాడేసి తెల్లపోయి చూశాడు. అప్పణ్ణించి నాకు దెబ్బలు తగ్గాయి. వెంకటస్వామికిప్పుడు రావడానికి దొంగతనం లేదు. రాత్రీ పగలు యిష్ట మొచ్చినట్లు

వొస్తున్నాడు. మా నాన్న మా అమ్మా చూడనట్టు వూరుకునేవాళ్ళు. యెవరన్నా బంధువలొస్తే, అతన్ని స్నేహితుడుమల్లే మర్యాద చేసేవారు కూడాను. అమ్మ అతనికోసారి టీ కూడా ఇచ్చింది. అమ్మా నాన్నా భయం తగ్గిన తరవాత నాకు యెక్కువ కష్టంగా లేదు. వెంకటస్వామి మీద ఒక విధమైన ఇష్టం కూడా కలిగింది. హిందూ ఆడపిల్లలకి యిల్లాంటి భర్తలమీదే కొన్నాళ్ళకి ఇష్టం కలగటంలా!

ఆ రోజునించి మా వాళ్ళు నాకు పెళ్ళి సంబంధాలు తొరతొరగా వెతుకుతున్నారు. ఒక నెలలోగా యెవరికో ఒకరికిచ్చి కట్టపెట్టాలని నిశ్చయమయింది. అంత తొందరెందుకో అప్పుడు నా కర్థం కాలేదు. ఒకరోజు నాన్న అమ్మా మాట్లాడుకుంటున్నారు.

"నెల్లో కాదేమో"

"అయితీరాలి యే నిమషాన యేమవుతుందో తెలియదు. కనుక్కున్నావా? యిప్పటి వరకేం లేదుగద?"

"లేదు మొన్న బుధవారమే........"

"రావడం వాడు మానడు. నెలలో దొరుకుతుందా సంబంధం?"

"యెవడో వొకడు. అట్టేదూరం ఆలోచించవొద్దు. దీని పాడు మొహానికి దొరికిందే గొప్ప."

"అంతగా ఇబ్బందేదన్న తటస్థిస్తే ఆ వెంకటస్వామికే కట్టి పెట్టొచ్చు."

"ఛా! ఛా! వాడికొద్దు వాడు మాలాడు."

మేము తెలగ క్రిష్టియన్లం, వాడు మాల క్రిష్టియను. వాడికి నన్నిస్తే అందరిలో మర్యాదపోతుంది. వాళ్ళు చూస్తోవుండగా, నన్ను బలవంతంగా అట్లా వుపయోగించడానికి ఆ మాల క్రిష్టియను పనికొచ్చాడు కాని, పెళ్ళి చేసుకోడానికి పనికి రాలేదు.

యీ సంగతి పైకి రాకముందే, నాకు పెళ్ళి చెయ్యాలని మా వాళ్ళకి పెద్ద ఆదుర్దా పట్టుకుంది పాపం. వాళ్ళకి నిద్రలేదు, తిండిలేదు. నాన్న సగమైనాడు, నాకు వాళ్ళని చూస్తే చాలా దిగులేసేది. యెక్కడ వెంకటస్వామి చెప్పేస్తాడో, యెక్కడ యెవరన్నా చూస్తారో అని భయం. బయటికొచ్చిందా, నాకింక పెళ్ళికాదని మా వాళ్ళకి తెలుసు. పెళ్ళి కాకపోతేనేం? అమ్మా! యెదిగిన ఆడపిల్ల కొంగున కట్టుకొన్న నిప్పుకాదూ? కుక్క ముట్టుకున్న అన్నం బ్రాహ్మలకి పనికిరానట్టు, ఒక మొగాడు ముట్టుకున్న ఆడది. ఇంకొకడికి పెళ్ళికి పనికిరాదు. పెళ్ళాంగా కాకండా, పనికొస్తుంది. ఆడది చెడిపోతుంది. మొగాడు చెరుపుతాడు, మనసు వకరిమీదవున్నా, ఉత్త శరీరాన్ని ఇంకోరు పెళ్ళి చేసుకుంటారు. శరీరం ఇంకోరు ముట్టుకున్నట్టు తెలిస్తే, మనసు పవిత్రమైనా ఆవతల పారేస్తారు. దీనికపవిత్రమైన, దివ్యమైన ఆజన్మాంత నిరంత నిర్బంధ పాశంతో కట్టిన పెళ్ళి అని పేరు యెంత వుదారమైనది

కానీ, ధైర్యశాలీ, స్వార్థత్యాగీ, నిష్కపటీ, భక్తురాలుకానీ, ఆ వొక్కపనితో చెడిపోతుంది. అబద్ధాలు చెప్పొచ్చు. మోసం చెయ్యొచ్చు. నీచమైన సమస్త కార్యాలూ చెయ్యొచ్చు. పరవాలేదు. ఆడాళ్ళకి బైబిలు కమాండుమెంటు ఒకటే.''

చివరికి హాస్పిటల్ కాంపవుండరు నొకాయన్ని పట్టారు. ఆయన చిన్నవాడేగాని రెండోపెళ్ళి. మొదటినించీ ఆయన నామీద దయగా వుండేవాడు. నా పూర్వ చరిత్ర చెప్పకండా ఆయన్ని పెళ్ళి చేసుకోవడం, చాలా కష్టమనిపించింది. మా అమ్మతో, ఆయనతో అంతా చెప్పేస్తానన్నాను. ఆ మాటకి నన్ను చంపేసేటంత ఘండిపడ్డది. నన్నింటోంచి వెళ్ళకొట్టేస్తామన్నారు. వెంకటస్వామికి పాపం, నిజంగా నా మీద ప్రేమేననుకుంటా. తన దగ్గిర్నుంచి వెళ్ళిపోతానని ఒకరోజు యేడ్చాడు కూడాను. తనతో లేచి వొస్తే పెళ్ళి చేసుకుంటానన్నాడు. అట్లానన్నా చేశానుగానే అని దిగులేస్తుంది ఇప్పుడు. కాని ఆ మిషనరీలూ, ఆ దైవసేవకులా, మా ఇద్దరికీ లేచివొచ్చిన వాళ్ళకీ, పెళ్ళి చేసేది?

పదిహేను రోజుల్లో పెళ్ళయింది. నేను నా భర్త ఇంటికి కాపరానికి వెళ్ళాను. ఆరు నెల్లు హాయిగా వున్నా. యీ లోపల అప్పుడప్పుడు వెంకటస్వామి మా పుట్టింటి బంధువుడివలె వొచ్చి చూస్తో వుండేవాడు. కాని నన్నేమి చెయ్యలేదు. చాలా మర్యాదగా బయట కూచుని వెళ్ళేవాడు. నేను వొక్కతెనీ వున్నా సరే. ఒకరోజు బాగా తాగివొచ్చి, వెర్రిమాటలు మాట్లాడ్డం మొదలుపెట్టాడు. నాకు పెళ్ళయి వొచ్చేసినందుకు తనకు కలిగిన విచారం మరిచిపోవడానికి తాగడం మొదలుపెట్టానన్నాడు. నా భర్తని యెప్పుడో వొకప్పుడు తన్ని, నన్ను లాక్కెడతానని ఇట్లా మాట్లాడి కొంచెం తెలివి వొచ్చిం తరవాత వెళ్ళాడు. ఒక వారం రోజుల్లో మళ్ళా వొచ్చి డబ్బులియ్యమని ప్రాణం తీశాడు. నేను, మొన్న తాగివొచ్చిందానికి బాగా చీవాట్లేశాను. నా భర్తవింటే నాకు వొచ్చే వుపద్రవం మాట చెప్పాను. డబ్బులిస్తే మళ్ళా యెన్నడూ రానని, డబ్బు తీసుకు వెళ్ళిపోయినాడు; కాని నాలుగైదు రోజులకోసారి వచ్చి డబ్బులడిగే వాడు. భయపడీ, జాలేసీ ఇచ్చేసేదాన్ని. నా దగ్గిర డబ్బయిపోయింది. ఆయన్ని ఇంటికర్చుకుని వూరికే అడగడం మొదలుపెడితే, ఆయనకీ అనుమానం తగిలింది, కొన్నాళ్లకి గిన్నెలియ్య మనీ, నగలిమ్మనీ మొదలుపెట్టాడు. నాతో యెప్పటివలె మాట్లాడుతున్నాడకొని ఇంటోవాళ్ళేమీ అనుమానపడేవాళ్ళు కాదు. ఒకరోజు నా కాలి గొలిసిచ్చేశాను. నా భర్త యేమయిందని అడిగాడు, పోయిందన్నా. నా అజాగ్రత్తకి కోపపడ్డారు. "నా గొలుసుకదా? పోతే మీకేమని? అన్నాను.

"నీదే? నీదేమిటి?'' నువ్వూ నేను వొకటి కాదూ?'' అన్నారు.

"మరి మీ వాచి పారేసుకుంటే నేనేమన్నా అన్నానా?''

"అది, నాది, నీకేం?''

"ఇది నాది మీకేం?''

"నువ్వు, నీవీ, అన్నీ, నావే."

ఇదో కొత్త సంగతి. నా నగలు నావికావు. అమ్మ ఇచ్చినవి కూడా ఆయనవేనట. మూడురోజులలో మళ్ళీ వెంకటస్వామి ప్రత్యక్షం. యెంత బతిమాలినా నేనియ్యాను పొమ్మన్నాను. ఆ సాయంత్రం నా పెనిమిటి ఇంటి కొచ్చేటప్పుడు వెనకాల వెంకటస్వామి కూడా వొస్తున్నాడు. నా గుండె గుభేలుమంది. ఆయన వెంకటస్వామిని లోపలికి రమ్మని, మా గది తలుపు గడియయేసి, "ఇతను తాగి రోడ్డు మీద నీ సంగతి అరుస్తున్నాడు. అదంతా నిజమేనా" అన్నాడు. వెంకటస్వామికి అప్పుడే తెలివి వొస్తోంది. సిగ్గుతో నా ముందు తలవొంచుకున్నాడు. "అతన్నే అడగండి"

"అడిగానులే. నువ్వు చెప్పు"

"చిన్నప్పుడేదో అయిపోయింది" అన్నాను.

"యీ సంగతి చెప్పకుండా, మించిపోకండా నన్ను పెళ్ళి చేసుకున్నావా? ఇంత కుట్ర బుద్ధి వుందని నాకు తెలియలేదు."

ఆయన అప్పగార్ని కూడా పిలిచి ఆలోచనలు మొదలుపెట్టారు. వెంకటస్వామి ఇంక యెవరితోనూ చెప్పనని వాగ్దానాలు చేశాడు. కాని తాగుమోతువాణ్ణి నమ్ముతారా? ఇది వూళ్ళో యెల్లాగూ తెలుస్తుంది. పరువు పోతుందని నిశ్చయమయింది. ఇంక నన్ను వొదిలెయ్యాలి. అట్టాంటిదాన్ని దగ్గిర వుంచుకోడమెట్లా? బండి పిలిచి, దాంటో నా బట్టలూ, నగలూ పెట్టి నన్ను వెళ్ళిపొమ్మన్నారు. మా నాన్నా వాళ్ళింటికనుకున్నా, కాదు. 'నాలుగు రోజులుండిరా - మా చెల్లెలు గారింటో యీ అల్లరి అణగిం తరవాత చూద్దా'మన్నారు. సగం దూరం వెళ్ళేటప్పటకి వెంకటస్వామి వొస్తున్నాడు. ఇదేమిటన్నా.

"నిన్ను నాకిచ్చేశారు. ఆ నగలతో హాయిగా కాపరం చేద్దామ"న్నాడు. వాడితో కాపరం యేమిటో నాకు తెలుసు. వాడితో పోట్లాడి మర్నాడు మధ్యాన్నానికి తిండిలేక, మాడి, మా వూరు చేరుకున్నా. అందరూ నావంక వికారంగా చూస్తున్నారు. నా పెనిమిటీ వాళ్ళూ నేను వెంకటస్వామితో లేచిపోయినానని అపవాదు పుట్టించారు. పెద్ద గుంపు పోగయింది. నా పెనిమిటి ఇంటిదగ్గిర నన్ను నా వొదిన బాగా తిట్టి తోలేసింది. ఆ పెట్టెలక్కడనే పారేసి, మా నాన్నగారింటికి బయలుదేరాను. ఆ గుంపంతా వెనకాలొచ్చింది. వాళ్ళు నా చెవినపడేట్టు అనే మాటలు సరే, సరి. మా అమ్మ తలుపు తియ్యలేదు, పొమ్మంది.

దొరగారు, మిషనరీ దగ్గిరికి వెళ్ళాను. చూడ్డానికి వీల్లేదు పొమ్మన్నారు. దొరసాని కూడా పొమ్మంది. నాకు దిక్కులేక అల్లాడూతూవుంటే, వెంకటస్వామి ఒక్కడే సహాయం చేశాడు. ఒక గుడిశ కుదిర్చి పెట్టి, నాకు సదుపాయాలు కలగచేశాడు. ఆ సహాయం తీసుకోడం తప్పా? దాంతోటి అందరి అనుమానాలు దృఢపడ్డాయి. యవరూ సహాయం చెయ్యరు; చేసిన వాళ్ళమీద అనుమానం.

వెంకటస్వామికి తాగుడెక్కువయింది. కాని నా జోలికి రాడు; నా వాకిట్లో కుక్కలాగ పడుకుని కావలి కాస్తాడు; అప్పుడప్పుడు తాగి నిన్నిట్లా చేశానని యేడుస్తాడు. నా మీద అతనికి ప్రేమని నాకు తెలుసు. పశ్చాత్తాపంతో దహించుకుపోయి, దూరాన వుంటున్నాడు - నా అమ్మ, పెనిమిటి, స్నేహితులు అందరూ వెలేశారు. ఒక్కరూ మాట్లాడరు. నన్ను గుళ్ళోకి రానీరు. క్రైస్టు దగ్గిర్నించి కూడా నాకు వెలి. పుణ్యాత్ములకే ఆ క్రిస్టియను మతం. మళ్ళీ యేసుక్రిస్తు పాపాత్ములకోసం పుట్టాడంటారు. అయినా నేను చేసిన పాపమేమిటి? యేవో, చిన్న చిన్న పాపాలూ, మోసాలూ, కుట్రలూ, స్వార్థపరత్వం, అబద్ధాలూ ఇవి చేస్తే క్షమిస్తాడు గాని, ఇట్లాంటి పెద్ద పాపాలు క్షమిస్తాడా యేసుక్రీస్తు? తక్కిన పాపాలు పశ్చాత్తాపంతో పోతాయి. ఇది నేను పశ్చాత్తాపం పడ్డా పోదు. అయినా యేం చేశాను? దేనికని నేను పశ్చాత్తాపపడాలి? బయిటికిరాని, పాపాలు, తెరల చాటువీ, గోడలచాటువీ దేవుడు చూడడు. కాని నలుగురూ అవునంటే, నేను చెయ్యకపోయినాసరే, దేవుడు వెలేస్తాడు, మా వూళ్ళో గొప్ప జడ్జీ వున్నారు. ఆయనా క్రిస్టియనే. ఆయన పెళ్ళాన్నొదిలేసి ఇంకోదాన్ని తెచ్చుకొని తనతో వుంచుకొన్నాడు. "నీతేమిటి? పెళ్ళామేమిటి?" అని నవ్వుతాడు. మా పాస్టరు, మా గురువు, మా ఆత్మాధికారి ఎప్పుడూ ఆయనింటోనే వుండడం, పాస్టరు భార్యకీ ఆ వుంచుకున్న మనిషికీ అపరిమిత స్నేహం. నా మొహం మాత్రం యెవరూ చూడరు. నేనేం చేశాను? భర్తలతో సుఖంగా కాపరాలు చేస్తో నా పేరు చెపితే వుమ్మేసే పతివ్రతల్లారా, నేనేం చేశానో చెప్పండి? నాకు మల్లే మీరూ పుడితే మీరేం చేశేవారో చెప్పండి.

◆ ◆ ◆

ప్రచురణ : (అనసూయ కథల సంపుటి), ప్రజాప్రచురణలు